

El Ele, Gönül Gönüle

Peygamber efendimiz, Medîne-i münevverede daha sıkı bir bağlılığın te'sisi için, hicret eden Muhâcirleri ve onları evlerinde barındıran Ensârı birbirlerine kardeş yaptılar. Hazret-i Ali en sona kalınca, unutuldu sanarak; "Yâ Resûlallah! Beni unuttunuz mu?" diye sormuştu. O zaman Âlemlerin efendisi; **"Sen, dünyâda ve âhirette benim kardeşimsin"** buyurmuştu. Bu kardeşlik maddî ve mânevî yardımlaşma esasına dayanıyordu. Böylece yurtlarından, yuvalarından ve akrabâlarından ayrı kalmanın mahzûnluğuna bir miktar da olsa giderilmiş olacaktı. Zâten Medîneli müslümanlar (radıyallahü anhüm), Allahü teâlânın dînini yaşayabilmek ve yayabilmek için memleketlerini terk eden muhâcir kardeşlerine bağırarak açmışlar, evlerine buyur etmişler, onlara her türlü yardımı yapmak için canla başla çalışmışlardı. Bu kardeşlik te'sisi ile birbirlerine daha candan sarıldılar. Resûlullah efendimiz, her muhâciri, mizacına uygun olan bir Ensâr ile kardeş yapmıştı. Öyleki bu kardeşlik, babalarından kalan malı paylaşacak seviyede idi.

Her Medîneli; arâzisini, bağını, bahçesini, evini, mallarını... nesi varsa ikiye ayırıyor, böylece yarısını muhâcir kardeşine seve seve veriyordu. Muhâcirlerden Abdurrahmân bin Avf hazretleri şöyle anlattı: "Biz, Medîne-i münevvereye hicret ettiğimizde, Resûlullah efendimiz beni Sa'd bin Rebî ile kardeş yaptı. Bunun üzerine kardeşim Sa'd, bana; "Ey kardeşim Abdurrahmân! Ben, mal bakımından Medîneli müslümanların en zenginiyim. Malımı ikiye ayırdım, yarısı senindir" dedi. Ben de; "Allahü teâlâ malını sana mübârek ve hayırlı eylesin. Benim, mala ihtiyâcım yok. Yalnız beni, alışveriş yaptığınız çarşınıza bir götürüver, kâfi" dedim.

Böyle bir fedâkarlık, ancak İslâm kardeşliğiyle mümkün oluyordu. Âdem aleyhisselâmdan bu zamana kadar pek çok göç olmuştu. Fakat böylesine mânâlı ve yüce bir hicret; dışardan gelenler ile yerli halk arasında bu kadar muhabbetli bir kaynaşma ve samîmi bir kucaklaşma olmamıştı. Nitekim Allahü teâlâ meâlen; **"Mü'minler ancak kardeşler"** buyurdu. (Hucurât sûresi: 10) Bununla, gerçek sevgi ve samîmiyetin maddî menfaatle değil, îmân ve inançla olabileceğine işâret buyruluyordu. Eshâb-ı kirâmdaki bu hal, Resûlullah efendimizin bir sohbetiyle ele geçiyordu. Sevgili Peygamberimizin, mübârek kalbinden fıskıran deryâlar misâli feyz ve bereketler, Eshâb-ı kirâmın kalblerine akıyor, bunun netîcesinde, görülmemiş bir fedâkarlıkla birbirlerini seviyorlar ve kardeşlerini kendilerine tercih ediyorlardı.

Ensâr ve Muhâcirîn, bu yeni İslâm merkezinde el ele, gönül gönüle vererek İslâm dîninin kuvvetlenmesi için her fedâkarlığa katlanmak ve sonunda şehâdet mertebesine kavuşmak üzere söz verdiler. Bu şekilde, Resûlullah'ın etrâfında toplanıp, İslâm dîninin esaslarına uyarak, yeni bir nizâm ve mes'ud bir hayat kuruyorlardı. Artık İslâmiyet, hicret hâdisesi ile; "Devlet" olma yolunda ilk adımını atmıştı. Medîne-i münevvereye ise İslâm dîninin beşiği ve merkezi hâline geliyordu.

Kaynak: Peygamber Tarihi Ansiklopedisi / Cild 6